

tilium ut constat ex pag. 341. 343. tract. de Prædest.

5 Credere tamen debent fideles se posse à fide desciscere, tract. 2. de Præd. ut & Remonstr. Synod. c. 1. de Pers. Positis omnibus, quæ Deus ad non conservandos in fide adhibet, fieri tamen posse dicimus, ut homines non perseverent.

XXII. De Perseverantia.

1 Non recte argumentantur Theologi ex natura satisfactionis Christi eos non posse perire, pro quibus satisfecit: p. 75. coll. p. 68. 69. de pœna. Remonstr. de Pers. c. 5. Nec vi meriti & satisfactionis Christi, nec vi intercessionis: in Coll. Hag. Synod. de morte Christi: c. 6. & c. 1. Non impetravit morte sua Christus gratiam perseverantiae nobis, sed est mandatum & conditio moralis N. E. Coll. Hag. p. 343. 347.

2 Gratia qua perseverant homines concipi debet non tanquam virtus aliqua, & efficacia extra voluntatem actu volentem, eamque è potentia in actum moventem. p. 312. tract. Remonstr. Synod. de Pers. c. 1. Non agnoscimus ullum vel intrinsecum principium (ex. gr. gratiam regenerationis, & fidei, Joh. 4. 14.) Unde duratio fidei necessitate consequentis (i. e. ut effectum) fluat, vel extrinsecum, seu decreti absolute conservantis. 1 Neque enim de veræ fidei essentia (sc. consecutiva, ut proprietas aliqua) est perseverantia, c. 3. de Pers. ibid. 2 Neque ex ordinatione Dei gratia regenerationis & fidei sunt principium æternæ durationis, possunt eam excutere seu abjicere homines, si velint. Coll. Hag. c. 11. de Pers. Perseverantia non est donum fidelibus infusum. ibid. p. 343. Voluntas sola est causa physica perseverationis, Rem. ad Wal. perseveranter enim agendo perseverat. Coll. Hag. 406.